

Z webu [Krkavčí matka](#)

“Brzy se však stalo zvykem, že mladí chlapci ve věku přibližně sedmi let opouštěli své matky a jeskyně, aby se připojili k mužům.

Jazykem, jenž nám dnes není zcela cizí, popisovali chlapci své matky a jeskyně a pobřeží jako změkčilé a dětinské.

Velká řeka a její nástrahy byly vnímány jako zasvěcující a žádoucí pro vývoj chlapců.

Brzy opouštěli jeskyně všichni chlapci a učili se vzdorovat nástrahám chladných, hlubokých, smrtících proudů řeky.”

~ Doris Lessingová: Puklina

Tuhle knížku jsem si koupila už asi před třemi lety. Ale nepovažuji za náhodu, že jsem se do ní pustila právě teď.

Mariánovi bylo před dvěma měsíci sedm. A zdá se mi, jako by s tímhle věkem skutečně překročil nějaký milník.

Častěji a intenzivněji pořádá výpravy do světa “tam venku”. Ať už fyzicky, nebo emočně.

Cítím, že moje mateřská náruč už přestává být hlavním zdrojem, ze kterého se sytí.

Odchází do světa mužů. A mojí rolí teď je ho tam pustit. Nedržet ho ve starém. Ujišťovat ho, že je to v pořádku, že mě opouští, protože na mé lásce k němu to pranic nezmění.

Když tenhle přerod někdy v létě začal, cítila jsem se trochu zmatená. Změny v jeho chování byly nepřehlédnutelné. Ne vždy příjemné. A často mířené na mě.

Po čase jsem si to ale pro sebe pojmenovala. Začali jsme o tom s Mariánem mluvit. Přestala jsem si jeho útoky a snahy o odstřihnutí brát osobně a podporuju ho v jeho odchodu do světa mužů.

Pořád to pro mě není vždycky úplně snadné. Ale díky tomuhle pojmenování věcí mám v sobě klid, ze kterého čerpám sílu a jistotu, že přesně takhle to má teď být.